

ahwid hüppavad willistades ja teest plasutades, sabbad sorgus, ühhe puu peast teise peale, siigutavad ennast sabba piidi puu rao fulges, ja löwad aea witels fullerpalli ja hundi rattast. Ja neid puttufaid, mis siin, kui tulle säädemed, üks seia, teine tännä, lendawad, on kui pihha ja pörmu; ühhed punnased, teised sinnised, lirjud ja wiffertfaari farwalised, pörrisewad nemmad omma hülgawa tiwastega, maggusad roga otsides, ühhe õie peast, teise peale. Keil mets ellab ja föllab saulust ja kissast, misga linnud ja muud loomad omma rõmu eht häddä fulutavad. Pappukoid, need illusad linnud, musta lõwera nookadega, kissendawad, möda oksi nookapiddi ronuides eht lemmates; räästas laulab poesas warjul omma rõmu laulu magguja healega; Manafin, üks lind, meie mueta räästa suurune, sedda orrila mängiala hülasse, puhhub omma wilset, otse kui otsel temmal weise orril kahhesa mönnusa willega ollewat. Temma laulab meie öpiku luggu, ja lissab ommaast peast veel palju jure, nenda et öpit temma vasto kehva laulik on. Tulan eht pippra lind, löngutab omma märatu nookoga, rähna seltsis, kes jäalle puid metsas raiub, kui teo mees firwega. Ülle keigi teiste laulu ja wilset on Uraponga linnu heal, misga temma lõrges puu latwas innimest ärra tohkuma teeb. Selle linnu heal on sesamma, mis seppa paivas fulufse, kui sepp amrega allasi

peale löob. Kes tedda kaugelt kuleb, mötlev töste seppa ollewad, kes hobboje rauda allasi peal taub. Qui suurufessed on meie Eesti maa feige wähhemad linnulessed? Pissemaid ei tahha naljast leida, kui tihhane ja paio lind on; agga waata, mis tillskenne kolibri on. Ta penikenne hülgaw lehha ei ole juurem ühtegi, kui mets messilasse lehha, ja not ni suur ja terraw kui faddaka ofkas. Temma on õige üks illus piisole mängi asji teiste lindude seast, agga julge ja allaja, nääfleb ta allati teistega, ja saab wöitu suurematte ülle. Otse kui messilane upputab ta ennast õie rüpppe feif omma lehhaga, ja immeb õie maggusad. Temma munaklessed on parraja erne ibba suurused; pessa, teddre munna suurune, rippub nödra ofsa fulges.

Meie ei olle sedda illu ja ehtid ommal maal unneski näinud, mis Brasilia metsas igga puu olsa peal nähha saame. Maalde ei wöi illusimaid liblikaid malida, kui need on, mis siin tubhande kaupa särrowa ja pölsewa tiiwadega, kui roosi poesa öied, tuulest laiale puhutud, ümmer ringi lendawad. Siin on illu polest küll selle maailma parradisi aed, agga sedda rahhu ja öinne, mis ärra laudatud parradisis innimest täitis, ei olle siin mitte leida. Vaew ja häddä on siin temma oksaks, nenda kui iggas paikus, kuhu ta omnia pattuga lähhev. Se maailm ep olle keige omma illuga mund, kui üks häddä org, kus leit